

What Africans want from COP30

The upcoming UN Climate Change Conference (COP30) will be the first to take place in the Amazon, sending a powerful symbolic message about the central role developing economies must play in the global response to the climate crisis. But at a time of geopolitical fragmentation and low trust in multilateralism, symbolism is not enough. Developing economies must plan and propel the green transition. Africa is no exception.

So far, Africa's climate narrative has been one of victimhood: the continent contributes less than 4% of global greenhouse-gas emissions, but it is highly vulnerable to the effects of climate change. This disparity fuelled the calls for "climate justice" that helped to produce ambitious climate-financing pledges from the industrialised economies at past COPs. But with those pledges going unfulfilled, and Africa's climate-finance needs rising fast, moral appeals are clearly not enough.

A shift to a more strategy-oriented discourse is already underway. The Second Africa Climate Summit (ACS2), which took place in Addis Ababa last month, positioned the continent as a united actor capable of shaping global climate negotiations. It also produced several initiatives, such as the Africa Climate Innovation Compact and the African Climate Facility, that promise to strengthen Africa's position in efforts to ensure a sustainable future.

Instead of continuing to wait for aid, Africa is now seeking to attract investment in its green transition, not because rich countries "owe" Africans – though they do – but rather because Africa can help the world tackle climate change. But success will require progress on four fronts, all of which will be addressed at COP30.

The first is the cost of capital. Because systemic bias is embedded in credit-rating methodologies and global prudential rules, African countries face the world's highest borrowing costs. This deters private capital, without which climate finance cannot flow at scale. While multilateral development banks (MDBs) can help to bridge the gap, they typically favour loans – which increase African countries' already-formidable debt burdens – rather than grants.

At COP29, developed economies agreed to raise "at least" \$300bn per year for developing-country climate action by 2035, as part of a wider goal for all actors to mobilise at least \$1.3tn per year. If these targets are to be reached, however, systemic reform is essential. This includes changes to MDB governance, so that African countries have a greater voice, and increased grant-based financing. Reform also must include recognition of African financial institutions with preferred creditor status, and the cultivation of a new Africa-led financial architecture that lowers the cost of capital.

The second area where progress is essential is carbon markets. Despite its huge potential for nature-based climate solutions,

Africa captures only 16% of the global carbon-credit market. Moreover, the projects are largely underregulated and poorly priced, with limited community involvement. Africa is now at risk of falling into a familiar trap: supplying cheap offsets for external actors' emissions, while reaping few benefits for its people.

While some African countries are developing their own carbon-market regulations, a fragmented system will have limited impact. What Africa needs is an integrated carbon market, regulated by Africans, to ensure the quality of projects, set fair prices, and channel revenues toward local development priorities, including conservation, renewable energy, and resilient agriculture. This system should be linked with Article 6 of the Paris climate agreement, which aims to facilitate the voluntary trading of carbon credits among countries.

The third imperative for Africa at COP30 is to redefine adaptation. Rather than treating it primarily as a humanitarian project, governments must integrate adaptation into their industrial policies. After all, investment in climate-resilient agriculture, infrastructure, and water systems generates jobs, fosters innovation, and spurs market integration.

By linking adaptation to industrialisation, Africa can continue what it started at ACS2, shifting the narrative from vulnerability to value creation. Africa should push for this approach to be reflected in the indicators for the Global Goal on Adaptation, which are set to be finalised at COP30. The continent's leaders should also call for adaptation finance to be integrated into broader trade and technology frameworks.

The final priority area for Africa at COP30 is critical minerals. Africa possesses roughly 85% of the world's manganese, 80% of its platinum and chromium, 47% of its cobalt, 21% of its graphite, and 6% of its copper. In 2022,

the Democratic Republic of the Congo alone accounted for over 70% of global cobalt production.

But Africa knows all too well that natural-resource wealth does not necessarily translate into economic growth and development. Only by building value chains on the continent can Africa avoid the “resource curse” and ensure that its critical-mineral wealth generates local jobs and industries. This imperative must be reflected in discussions within the Just Transition Work Programme at COP30.

These four priorities are linked by a deeper philosophical imperative. The extractive logic of the past – in which industrialisation depended on exploitation and destruction – must give way to a more holistic, just, and balanced approach, which recognises that humans belong to nature, not the other way around. Africa can help to lead this shift, beginning at COP30.

The barriers to progress are formidable. China likes to tout South-South solidarity, but it does not necessarily put its money where its mouth is. The European Union is struggling to reconcile competing priorities and cope with political volatility. The US will not attend COP30 at all, potentially emboldening others to resist ambitious action. If consensus proves elusive, parties might pursue “mini-lateral” deals, which sideline Africa.

When it comes to the green transition, Africa’s interests are everyone’s interests. If the continent is locked into poverty and fossil-fuel dependency, global temperatures will continue to rise rapidly. But if Africa is empowered to achieve green industrialisation, the rest of the world will gain a critical ally in the fight for a sustainable future. – Project Syndicate

- *Carlos Lopes, COP30 Special Envoy for Africa, is Chair of the African Climate Foundation Board and a professor*

at the Nelson Mandela School of Public Governance at the University of Cape Town.

بارودي يهنئ باتفاق الترسيم ويدعو لتعاون لبناني – قبرصي في الحقول البحرية

قال الخبير في شؤون الطاقة رودي بارودي في مقابلة حصرية مع إن اتفاقيه الحدود البحرية بين لبنان وقبرص خطوة “LebTalks: رائعة وضرورية وتعطينا الأمل، لأنها لا تقتصر على تحديد أساس للتعاون بين الفريقين، بل تسهم أيضاً في تقليص المخاطر عليهما،” وتُظهر للمنطقة والعالم مدى فاعلية الحوار والديبلوماسية

ولفت بارودي إلى أن “هذه الخطوة تُتوّج مساراً تأخر بلا داعٍ لما يقارب العقدين إذ كان مجمّداً منذ العام 2007، ما يجعل الإنجاز أكثر قيمة، معتبراً أن رئيس الحكومة نواف سلام وفريقه قاموا بدورهم من خلال دعم الاتفاق، لكن الفضل في تحريك الملف من الجانب اللبناني يعود بالدرجة الأولى إلى الرئيس عون، ولذلك يُعتبر هذا إنجازاً

شخصياً له، وينطبق الأمر ذاته على الرئيس القبرصي نيكوس خريستودوليدس، فهذه محطة تاريخية للبلدين معا

وعن أهمية هذه المعاهدة، أوضح بارودي أن "تسوية الحدود البحرية أمر بالغ الأهمية في الوقت الراهن، لأنها تفتح الباب أمام فرص جديدة، فالاتفاق يجعل لبنان أكثر جاذبية للشركاء الدوليين الكبار الذين يحتاج إليهم لتطوير قطاع النفط والغاز البحري الناشئ. وإذا تمكّن هذا القطاع من أن يحقق جزء بسيط من إمكاناته، فإن الفوائد ستصل إلى كل الاقتصاد اللبناني تقريباً، ما يجعل من هذا الاتفاق "سبباً للاحتفال الوطني. والأمر نفسه ينطبق على قبرص

و هذاً بارودي الحكومة اللبنانية على قرار منح حقوق الاستكشاف في البلوك البحري رقم 8 إلى ائتلاف دولي قوي وذو سمعة ممتازة يضم شركات توتال اينرجي الفرنسية وإيني الإيطالية وقطر للطاقة القطرية، لافتاً إلى أن هذين القرارين يمهدان الطريق أمام مستقبل يصبح فيه لبنان دولة منتجة ومصدرة للغاز، ما يوفر زخماً غير مسبوق لاقتصاد في أمس الحاجة إلى كل دعم

لكن بارودي حذّر من أن الطريق لا يزال طويلاً أمام التنفيذ الفعلي، قائلاً: "الخطوة الأهم الآن هي المتابعة فعلى الحكومة أن تُنفذ سلسلة من الإصلاحات المطلوبة منها، وأن تستثمر في بناء القدرات، وتُبقي على الكفاءات والخبرات لإدارة الموارد البحرية وصونها كما أن لبنان يحتاج إلى اتفاق لترسيم الحدود البحرية والبرية مع سوريا، وتحديد نقطة ثلاثية على ذلك الجانب بين لبنان وقبرص وسوريا، وهناك مؤشرات إيجابية مع الحكومة السورية الجديدة".

وتابع بارودي قائلاً إن على بيروت أيضاً أن تضع خطة واضحة لتطوير قطاع النفط والغاز البحري؛ و"أعتنم هذه المناسبة لأقترح أن تبادر الحكومة اللبنانية فوراً إلى دعوة نظيرتها القبرصية للتفاوض حول اتفاق تطوير مشترك، ينظم تقاسم أي موارد نفطية أو غازية مشتركة تقع على جانبي الحدود البحرية، فإبرام اتفاق بهذا الخصوص سيجعل قطاعي الطاقة البحريين في كلا البلدين أكثر جاذبية للمستثمرين". وختم بارودي بحماسة قائلاً: "هذه هي الأبواب التي فُتحت أمامنا بفضل اتفاق ترسيم الحدود البحري. لذا، مرة أخرى، نتقدم بالشكر والتهنئة إلى الرئيس عون والرئيس خريستودوليدس على حكمتهما في السعي وراء هذا الاتفاق، وشجاعتهما في المثابرة حتى النهاية

Baroudi congratulates Lebanese government on boundary deal with Cyprus

The decision of the Council of Ministers to approve Lebanon's maritime boundary agreement (MBA) with Cyprus is a genuine tour de force, a feather in the cap for President Joseph Aoun and his government.

This step caps a process that was unnecessarily delayed for almost two decades, but that only makes this achievement more gratifying.

Having settled maritime boundaries is crucial right now because of the opportunities it opens up. The agreement makes Lebanon much more attractive to the major international partners it needs to develop its nascent offshore oil and gas sector. If and when that sector reaches even a small fraction

of its potential, the benefits should flow to virtually every corner of the Lebanese economy, so everyone in the country should really celebrate this.

As if to punctuate the moment, the Council of Ministers also awarded the rights to a key offshore area, Block 8, to a reputable international consortium consisting of France's TotalEnergies, Italy's ENI, and Qatar's QatarEnergy.

Together, these moves help to pave the road toward a future in which Lebanon becomes an energy producer and exporter, adding unprecedented momentum to an economy that desperately needs it.

These are both major milestones, and the government – along with President Joseph Aoun, whose own leadership on the border deal was crucial to initiating the negotiations – deserves plenty of credit.

The important part now is the follow-up. The government still needs to implement a long list of reforms, invest in capacity building, and retain competent personnel and managers to steward and safeguard the country's offshore resources. It also will need to do its homework on how best to nurture that offshore business.

There is so much to be done – but so much to be claimed by doing it! Getting the MBL with Cyprus finalized was at the top of the list, and resolving Block 8 was not far down, so the government deserves congratulations for both.

And since I mentioned nurturing, I also take this opportunity to propose that the Lebanese government immediately invite its Cypriot counterpart to negotiate another crucial deal: a joint development agreement, or JDA, which would govern the sharing of any oil and/or gas resources which straddle their border at sea. Setting up a JDA now would not only prevent possible delays in the future – it also would make both countries' offshore energy sectors even more attractive to investors.

Σε συνομιλίες η Κύπρος για την ΑΟΖ με τον Λίβανο. Οι επαφές που κάνει ο πρόεδρος της Κύπρου

Οι τεταμένες σχέσεις Ισραήλ-Λιβάνου και οι ραγδαίες εξελίξεις στη Μέση Ανατολή έχουν κινητοποιήσει τη Λευκωσία για επαφές υψηλού επιπέδου για την επικύρωση της ΑΟΖ με το Λίβανο. Έτσι ο πρόεδρος της Κύπρου Νίκος Χριστοδουλίδης συναντήθηκε με τον εμπειρογνώμονα περιφερειακής πολιτικής Ρούντι Μπραούντι, μακροχρόνιος υποστηρικτής του διαλόγου, της διπλωματίας και της ειρηνικής ανάπτυξης, ως προς τις ασφαλέστερες διαδρομές

προς μεγαλύτερη σταθερότητα για ολόκληρη την Ευρω-Μεσογειακή περιοχή και άτυπο διαμεσολαβητή των δύο χωρών. Μάλιστα έχει γράψει και σχετικά βιβλία, όπως την «οριστικοποίηση θαλάσσιων Συνόρων στην Ανατολική Μεσόγειο: Ποιος θα Είναι ο Επόμενος;» και «Ένα Κλειδί, Πολλαπλά Έπαθλα: Οριστικοποίηση θαλάσσιων Συνόρων ανάμεσα στην Κύπρο, το Λίβανο και τη Συρία».

Ο κ. Χριστοδουλίδης και ο ομόλογός του από το Λίβανο, ο πρώην Γενικός Τζόζεφ Αουν, συμφώνησαν τον Ιούλιο να διαπραγματευτούν και να οριστικοποιήσουν μια γραμμή θαλάσσιων συνόρων. Και οι δύο χώρες αναμένουν ότι θα αποκομίσουν πολλά οφέλη από μια τέτοια συμφωνία, και η κατοχύρωση εδαφικών συνόρων στη θάλασσα θα καταστήσει ευκολότερη την προσέλκυση ξένων επενδυτών για την ανάπτυξη των ενεργειακών πηγών τους.

«Η επίτευξη συμφωνίας θα ανοίξει όλες τις πόρτες για την Κύπρο και το Λίβανο», δήλωσε ο κ. Μπαρούντι μετά από τη συνάντηση. «Οι τάσεις πηγαίνουν στη σωστή κατεύθυνση, και όχι μόνο σε σχέση με το Λίβανο. Ο πρόεδρος της Κύπρου έχει φιλόδοξα σχέδια εξωτερικής πολιτικής, ιδιαίτερα σχετικά με τις δραστηριότητες της Κύπρου τους πρώτους έξι μήνες του 2026, όταν θα έχει την προεδρία του συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

«Εκμεταλλεύτηκα επίσης την ευκαιρία να ευχηθώ στο πρόεδρο της Κύπρου καλή επιτυχία σε αυτή την αποστολή», πρόσθεσε, «ειδικά καθώς αναμένεται να εστιάσει όχι μόνο στην ενίσχυση της συνοχής της Ευρώπης, αλλά και στην ενίσχυση του ρόλου της Κύπρου ως γέφυρα μεταξύ Ευρώπης και γειτονικών χωρών.»

Πράγματι, η Λευκωσία έχει ένα φιλόδοξο πρόγραμμα για την προεδρία της και συνεργάζεται στενά με τη Δανία, που ασκεί την προεδρία αυτό το εξάμηνο, και την Πολωνία, που θα διαδεχθεί την Κύπρο. Η λεγόμενη «τριπλή προεδρία» βοηθά στη διασφάλιση συνέχειας από τη μία προεδρία στην επόμενη.

Ο κ. Μπαρούντι έχει γράψει αρκετά βιβλία και μελέτες σχετικά με το πώς τα υπάρχοντα εργαλεία του ΟΗΕ μπορούν να βοηθήσουν τις παράκτιες χώρες να συμφωνήσουν δίκαια και ισότιμα θαλάσσια

σύνορα, να μειώσουν τις εντάσεις και να αποκομίσουν σημαντικά οικονομικά και κοινωνικά οφέλη. Έχει επίσης γράψει και μιλήσει δημόσια για διάφορες ευκαιρίες περιφερειακής συνεργασίας, από διασυνδεδεμένα ενεργειακά δίκτυα και υπεράκτια αιολικά πάρκα μέχρι κοινή διαχείριση θαλάσσιων προστατευόμενων περιοχών.

Το 2023, απονεμήθηκε στον κ. Μπαρούντι το Βραβείο Ηγεσίας από το Transatlantic Leadership Network, ένα think-tank της Ουάσινγκτον, για τη «πολύτιμη συμβολή του στην οικοδόμηση μιας ειρηνικής και ευημερούσας Ανατολικής Μεσογείου».

Σε δεκάδες άρθρα, μελέτες, εμφανίσεις στα μέσα ενημέρωσης και ομιλίες, για παράδειγμα, ο βετεράνος της κλάδου έχει τεκμηριώσει την επιχειρηματική βάση για το νησιωτικό κράτος να γίνει κέντρο επεξεργασίας και διανομής φυσικού αερίου για τους γείτονές του. Αυτό θα περιελάμβανε την Κύπρο να δημιουργήσει έναν υπόθαλάσσιο αγωγό φυσικού αερίου προς την ευρωπαϊκή ενδοχώρα, ένα εργοστάσιο υγροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) που θα ήταν το μεγαλύτερο έργο που έχει ποτέ η χώρα, ή και υπεράκτια πλωτά συστήματα αποθήκευσης και υγροποίησης για την εξυπηρέτηση απομακρυσμένων χωρών δια θαλάσσης.

«Όλες αυτές οι μελέτες και οι παράγοντες που ανέδειξαν παραμένουν επίκαιροι σήμερα», δήλωσε ο κ. Μπαρούντι. «Η Κύπρος διαθέτει την εγγύτητα, τις τιμές γης και τις σχέσεις με τους γείτονές της για να γίνει ο συνεταιριστής όλων στις εξαγωγές ενέργειας, αλλά και να λειτουργήσει ως θεμέλιος λίθος για μια πιο σταθερή και ευημερούσα περιοχή.»

Amid Maritime Boundary Talks

in the Region, Cypriot President President Receives International Energy Expert, Roudi Baroudi, on UN Demarcation Tools

NICOSIA – 29, September 2025: Cypriot President Nikos Christodoulides met today with the international energy policy expert, Roudi Baroudi, who presented copies of his two latest books, “Settling Maritime Boundaries in the Eastern Mediterranean: Who Will Be Next?” and “One Key, Multiple Prizes: Settling Maritime Boundaries Among Cyprus, Lebanon, and Syria”.

Baroudi, a long-time advocate of dialogue, diplomacy, and

peaceful development as the surest routes to greater stability for the entire Euro-Med region, said he felt “honored to have been received by the President.”

Christodoulides and his Lebanese counterpart, former General Joseph Aoun, agreed in July to have their respective teams negotiate and finalize a maritime boundary line (MBL). Both countries expect to derive numerous benefits from such a pact, and having treated borders at sea will make it easier to attract the foreign investors required to develop their respective offshore oil and gas resources.

Reaching a deal “will open up all sorts of doors for Cyprus and Lebanon,” Baroudi said after the meeting. “The trends are going in the right direction, and not just vis-à-vis Lebanon. The President has ambitious foreign-policy plans, particularly with regard to Cyprus’ activities for the first six months of 2026, when it will hold the rotating presidency of the European Union.”

“I also took the opportunity to wish His Excellency every good fortune on that mission,” he added, “especially since it is expected to focus not only on shoring up Europe’s cohesion, but also on beefing up Cyprus’ role as a bridge between Europe and its neighbors.”

Indeed, Nicosia does have an ambitious agenda for its time in the presidency, and is working closely with Denmark, the current holder, and Poland, which will follow Cyprus’ term. The so-called “trio presidency” helps to ensure continuity from one presidency to the next.

Baroudi has published several books and studies on how existing United Nations tools can help coastal states to agree fair and equitable maritime boundaries, reduce tensions, and reap significant economic and social rewards in the bargain. He also has written and spoken publicly about a variety of opportunities for regional cooperation, from interconnected

power grids and offshore wind farms to joint management of marine protected areas. In 2023, he was awarded the Transatlantic Leadership Award by the Transatlantic Leadership Network, a Washington think-tank, for what it described as “his valuable contribution in building a peaceful and prosperous Eastern Mediterranean.”

In addition to these works, ever since 2011, when the full potential of the East Med’s offshore hydrocarbon deposits began to emerge, Baroudi’s advocacy role has seen him provide thought leadership for a variety of projects and proposals that would transform Cyprus into a regional energy hub. In dozens of articles, studies, media appearances, and speaking engagements, for example, the industry veteran has made the business case for the island nation to become a gas processing and distribution center for its neighbors. This would include Cyprus hosting one end of an undersea gas pipeline to the European mainland, a liquified natural gas (LNG) plant that would be the country’s largest-ever project, and/or offshore floating storage and gasification units(s) to serve more distant customers by ship.

“All of these studies and the factors they highlighted are still relevant today,” Baroudi said. “Cyprus has the proximity, the land prices, and the relationships with its neighbors to make it everyone’s partner for energy exports, but also to serve as the bedrock for a stabler and more prosperous region.”

**'The madness has to end':
Long-time promoter of
dialogue says 'decent
nations' must 'finally'
punish Israel for
'indefensible outrage' in
Doha**

Israel's strike on a residential building in Doha on Tuesday was a "cowardly, treacherous act of war" that "cries out" for stronger efforts to end the war, a prominent Lebanese expatriate said in a statement after explosions rocked the Qatari capital.

"This is an indefensible outrage, an unprovoked attack on a

country that has done nothing but try to reduce tensions and help the region regain some semblance of stability,” said Roudi Baroudi, a high-profile executive, author, and energy expert who has spent years advocating for dialogue, diplomacy, and peaceful development across the Mena region.

“This country and its government have done everything possible to help end Israel’s continuing wars, mediating ceasefire talks since the beginning of the conflict in Gaza, also helping to end the brief but exceedingly dangerous clash between Israel and Iran, and using its good offices to reduce tensions on several other fronts as well. Qatar’s leaders and diplomats have worked tirelessly, arranging several possible off-ramps that would not only have helped to spare the Palestinian and other peoples, but also to give Israel a way out of the corner its prime minister has painted it into. The Israelis should be thanking Qatar for having played such a diplomatic constructive and selfless role,” he added.

“Instead, today, the Netanyahu government has carried out a cowardly, treacherous attack that cries out for the international community to finally step in and apply all the pressure at its disposal. History will not look kindly on a government that clearly seeks to prolong the war – and the suffering of the Palestinians and others – for no other reason than to keep itself in power . Those who fail to stand for the defenseless civilians who continue to die under Israeli bombardment and blockade will not escape the same historical judgment.”

“The madness has to end, and for that to happen, all states with any influence over Israel have to use it,” Baroudi stated. “It must be made unequivocally clear that no state can conduct itself in this manner without inviting a swift and

painful response from the decent nations of this Earth: stop arming it, stop protecting it, stop funding it, stop trading with it – stop everything unless and until it starts behaving itself.” We need peace for all.

**بارودي: استجرار الكهرباء
والغاز من قبرص ينوع مصادر
الطاقة ويحميها من أي تداعيات
جيوسياسية**

ARTISTIC MAP ILLUSTRATION OF CYPRUS BLOCK 6 GAS & ELECTRICITY PLAY

تبدو العلاقات اللبنانية القبرصية في حال تطور سريع وقد فتح هذا الباب رئيس الجمهورية العماد جوزاف عون فلاقى استجابة ورغبة عارمة لدى نظيره القبرصي كريستو دوليديس تجاه تطوير العلاقة بين البلدين الجارين وما لفت أن الرئيس القبرصي هو الذي بادر وطرح على الرئيس عون استجرار الكهرباء من قبرص إلى لبنان وقد تلقف رئيس الجمهورية اللبنانية هذه المبادرة وطلب من وزير الطاقة جو صدي متابعة الموضوع.

وفي هذا السياق أثنى خبير الطاقة الدولي رودي بارودي على مبادرة الرئيس القبرصي واللبناني، مؤكداً وجوب الترحيب بأي خطوة من هذا النوع باعتبارها نقطة انطلاق مهمة لتأمين الكهرباء للبنانيين وحل أزمة القطاع المستفحلة جزئياً منذ عقود وأن هذه الخطوة تأتي بعد الإعلان عن استئناف مفاوضات ترسيم الحدود البحرية بين البلدين. كما أثنى بارودي على الدور الذي يلعبه الرئيس عون في ملف الطاقة

ككل واعتباره أولوية لما فيه من فائدة على الاقتصاد وتعزيز القدرات الاجتماعية للمواطنين اللبنانيين.

ولفت بارودي إلى أن هذه الخطوة ستتيح تزويد لبنان ما بين 150 و300 ميغاواط وفق مراحل متعددة ولا سيما بعد عام أو عامين على الأكثر عندما تبدأ قبرص بإنتاج الكهرباء من الغاز المستخرج من ENI & TOTAL ENERGIES حولها البحرية خاصة حقل كرونوس الذي يديره كل من شركتي ما يعزز تنوع مصادر الطاقة وبأسعار مقبولة لا سيما وأن الحقل المعني في قبرص لا يبعد عن حقل زهر المصري سوى 60 كلم ما يعني أن كلفة الإستخراج ستكون مماثلة لتلك المعتمدة في الحقل المصري وهي كلفة رخيصة نوعاً ما.

ولفت بارودي إلى وجود محطتين رئيسيتين لإنتاج الكهرباء في قبرص، بين ليماسول Vassiliko إحداهما بين لارنكا وليماسول، والأخرى في وبافوس، بقدرة إجمالية تقارب 1600 ميغاواط من دون الكهرباء المنتجة من الطاقة الشمسية وبالتالي يمكن للبنان الاستفادة من هذه الطاقة بكلفة يتم التوافق عليها موضحاً أن الكلفة ستكون أقل بكثير من كلفة الكهرباء المنتجة في لبنان عندما تبدأ قبرص العام المقبل باستخدام الغاز المستخرج من حقولها البحرية لإنتاج الكهرباء. ولاسيما البلوك رقم 6.

بارودي طالب الحكومة اللبنانية بالإسراع بوضع الأطر الإصلاحية والتنظيمية للقطاع بشأن استرجار الكهرباء من قبرص وبإعداد دراسة جدوى اقتصادية تأخذ في الاعتبار كلفة الاسترجار ولفت أن محطة هي المحطة التي تصدر الغاز في 2026، على أن يواصل Vassiliko لبنان مساعيه لربط شبكته بالشبكة السورية للحصول على دعم إضافي كهربائي عن طريق محطة دير نبوح، بما في ذلك محطة الكسارة في منطقة البقاع.

قبرص تُنتج 5 آلاف ميغاواط! ما

حصّة لبنان منها؟

المركزية- على وقع التحديات الأمنية وتهديداتها، يجهد رئيس الجمهورية العماد جوزاف عون لتحريك الملفات الاقتصادية الاستراتيجية التي من شأنها أن تُنهض البلاد من كبوتها التي أوصلتها إلى حدّ الانهيار... فهو لا يوفّر فرصة وجوده في الخارج، حيث يكتفّ من رحلاته الرسمية للهدف المَنوَّه عنه، إلا ويتطرّق مع نظرائه العرب والأجانب إلى إمكانات التعاون في سبيل تعزيز العلاقات الاقتصادية والمشاريع الاستثمارية مع لبنان.

وليست مفاوضاته المثمرة التي أجراها مع نظيره القبرصي نيكوس خريستودوليدس خلال زيارته الرسمية الأخيرة إلى نيقوسيا، سوى الدليل الثابت على مساعيه الحثيثة إلى وصل لبنان بالخارج بعد انقطاعٍ دام سنوات لأسباب باتت معروفة علّنها "تُذكر ولا تُعاد"! ومن ثمار تلك الزيارة، الإعلان عن تحقيق تقدّم كبير في الجانب التقني من ملف استكمال المفاوضات حول ترسيم الحدود البحرية بين البلدين، والعمل على تحويل النتائج التقنية إلى صيغة سياسية قابلة للتنفيذ، على غرار اتفاق ترسيم الحدود مع إسرائيل الذي أُبرم في تشرين الأول عام 2022 بوساطة أميركية...

لكن هذه الخطوة لم تكن الوحيدة التي خرج بها الرئيس اللبناني

والقبرصي من لقاء نيقوسيا، بل أحدث طرح الرئيس خريستودوليدس مَدَّ كابل بحري من الجزيرة لتزويد لبنان بالكهرباء، خرقاً في ملف الطاقة اللبنانية النازف، على رغم أن الطرح يتطلب دراسة جدوى مفصّلة تسبق الحماسة على المضي فيه...

إذ في انتظار وصول وفد تقني قبرصي إلى بيروت في الأيام المقبلة لاستكمال المفاوضات حول ترسيم الحدود البحرية بين البلدين، يستعدّ وزير الطاقة والمياه جو الصديّ لزيارة قبرص ولقاء المسؤولين الرسميين والمعنيين بقطاع الطاقة، بهدف متابعة الطرح القبرصي تزويد لبنان بالكهرباء، والاطلاع على حيثيات المشروع وتفاصيله كافة.

بارودي يرصدّ.. ويسأل

في غضون ذلك، يثني الخبير الدولي في شؤون الطاقة والعضو في "معهد شبكة القيادة عبر الأطلسي" في واشنطن رودي بارودي على طرح الرئيس القبرصي، ويشدد عبر "المركزية" على "وجوب الترحيب بأي مبادرة من هذا القبيل"، معتبراً أنها "خطوة جيّدة في مسار تأمين الكهرباء للبنانيين وبالتالي توفير الحلول الضرورية لأزمة القطاع المستفحلة طوال عقود".

ويشير في السياق، إلى أن "مسافة 160.9 كيلومتراً تفصل بين لبنان وقبرص بما يدل على القرب الجغرافي بين البلدين، وهو عامل مساعد في تنفيذ المشروع. والعامل الآخر الذي يشجّع على البحث في إمكانية الاستفادة من هذه المبادرة، أن قبرص لديها محطة إنتاج كهرباء تقع بين لارنكا وليماسول، كما لديها محطة إنتاج Vassilikoss وهي الأكبر على الإطلاق تقع بين ليماسول وبافوس. والجدير ذكره في هذا الإطار، أن الإنتاج الكهربائي لقبرص يعادل 5 آلاف و400 ميغاواط تقريباً، ومن غير المعروف حتى الآن الكمية التي ستزوّد بها لبنان من مجموع هذا الإنتاج".

ويخلص إلى التأكيد على "وجوب الترحيب بالمبادرة القبرصية مهما كانت كمية الكهرباء التي ستزوّدنا بها... وإذ نهنئ الحكومة اللبنانية على مشروع استجرار الطاقة من قبرص، عليها التنبيه إلى كلفة الاستجرار الباهظة لأن قبرص تباع الكيلوواط الواحد بمبلغ يتراوح بين 35 و40 سنتاً... وهذا رقم يجب التوقف عنده في دراسة الجدوى، مع الإقرار بأهمية المشروع وانعكاساته الإيجابية على لبنان بما يساعد في حل أزمة قطاع الكهرباء المزمّنة".

“لذلك من الأهمية بمكان إعداد دراسة جدوى اقتصادية، مع التشديد على ضرورة تشجيع أي مبادرة تساعد الشعب اللبناني في تأمين ساعات تغذية إضافية من الكهرباء، ونحن نشدّ على يد الحكومة للمضي في هذه المبادرة... ولنترقب من أي محطة ستزوّدنا قبرص الكهرباء وبأي كمية...وكلفة” يختم بارودي.

وفي الصورة أدناه محطة Vassilikoss للطاقة في قبرص

Qatar deserves global thanks – and a whole lot more

Most of the world is watching and waiting, hoping and/or praying that a hastily arranged ceasefire between Israel and Iran will hold. If it does, there will be sighs of relief virtually everywhere; if it does not, the State of Qatar should still be considered for the Nobel Peace Prize.

Yes, you read that correctly: even if the ceasefire that it helped to secure falls apart, Qatar should be considered for

what many regard as the most prestigious prize on Earth.

I believe this because peace is more important than any other cause on Earth, and pound-for-pound, no country does more than Qatar to promote peace. Peace is more than a photo opportunity, more than a process that often allows belligerents to let their guns fall silent, more even than the gratitude of those whose lives and livelihoods are spared. It also serves other useful purposes, too, including as a commodity that promotes stronger growth and better socioeconomic development, and frees up resources for investment in education, healthcare, and transport infrastructure. Accordingly, achieving peace means more than simply not being at war: it means having the chance to better one's own situation by leaps and bounds. By extension, anyone who provides such a chance to anyone else deserves deep admiration.

By this measurement alone, Qatar's case for a Nobel is rock-solid – and has been for years, long before the world's most powerful county asked it to obtain Iranian consent to a ceasefire. A quick glance at Qatar's track record reveals a

foreign policy focused almost entirely on the peaceful resolution of differences. Over the past quarter-century, Qatari diplomacy has helped to resolve or mitigate multiple crises, disputes, and conflicts in too many places to count, including Afghanistan, Darfur, Gaza, Eritrea, Iraq, Lebanon, Russia and Ukraine, Sudan and South Sudan, and Yemen. These feats have included the winding down of one all-out civil war and the prevention of another, the brokering of several exchanges involving thousands of prisoners/hostages, the securing of temporary cease-fires, the resolution of dangerous constitutional deadlocks, and – most importantly – the kindling of hope in the hearts of millions.

Not surprisingly, Qatar's diplomatic corps is almost constantly and relentlessly engaged in one form or another of peacemaking. It does not always succeed, but its investments – both political and financial – in this mission pay dividends in other ways, too. Repeated successes are their own reward, but even “failure” both raises Qatar's profile and reaffirms its commitment to dialogue and peace. In addition, both the leadership and the professional diplomats learn important lessons from each and every engagement, making Qatari intervention increasingly effective over time. Just as importantly, this increasing effectiveness contributes to Qatar's growing reputation as an honest and capable broker, and that perception gives it still more influence, leverage, and flexibility going forward.

There are critics, of course. Many American officials, for instance, have criticised Doha for maintaining friendly relations with entities such as Hamas, the Taliban, and, indeed, the Islamic Republic of Iran. But when Washington and Paris wanted to end the presidential vacuum in Beirut, they turned to Qatar and other brotherly nations, which then helped to gain the acquiescence of Iran and Hezbollah. When Washington wanted to negotiate the release of Israeli soldiers and civilians held in Gaza, it was Qatar that made it happen.

When the first Trump administration wanted a negotiated exit from Afghanistan, it was Doha that made the contacts and hosted the talks. And when the current Trump administration decided it was time for Israel and Iran to end hostilities, it was the Qataris who delivered the Iranians – and this despite the fact that Iran had just retaliated against US air strikes by lobbing missiles at a US air base inside Qatar!

In effect, the peninsula is now a platform for peace promotion, and not by accident. As impressive as they are, even Qatar's obvious enthusiasm and evident aptitude for dialogue and diplomacy cannot account for the unprecedentedly large role it has come to play on the world stage.

Instead, today's Qatar is the product of a bold strategy rooted in both purpose and principle. Led by His Highness the Amir Sheikh Tamim bin Hamad al-Thani, the country's entire leadership views respect for international law and the maintenance of international peace and stability as existential objectives for Qatar and its population.

The Amir inherited some of this strategy from his father, but he has expansively built on it, adding both breadth of vision and depth of commitment. Even – and perhaps especially – when this approach has carried dire risks, His Highness the Amir has refused to waver, and his steadfast pursuit of fraternal relations among nation-states has continued. That resolve has been noted by state and non-state actors alike, and some former antagonists have even come to embrace and even emulate much of the Qatari approach.

That's why Qatar deserves the Nobel Peace Prize. Not because it helped end a war between Iran and Israel, but because no other country is so singularly dedicated to peace. It's the ideas behind its actions that make them special: that a country should not only refrain from seeking out conflict, should not only keenly avoid conflict unless necessary, but should also actively seek to prevent, shorten, and/or mitigate

conflict among other countries as well.

What could be more noble – and therefore more Nobel-worthy – than that?

- *Roudi Baroudi is an energy and policy expert with more than four decades of experience in both the private and public sectors. The author of several books, he currently serves as CEO of Energy and Environment Holding, an independent consultancy based in Doha.*

Ρούντι Μπαρούντι: Να Τερματιστεί η Σύγκρουση Ισραήλ- Ιράν, πριν το Κόστος της Γίνει μη Διαχειρίσιμο

Σήμα κινδύνου για τις επιπτώσεις που θα έχει ο πόλεμος μεταξύ

Ισραήλ και Ιράν, σε όλο τον κόσμο στέλνει ο ειδικός αναλυτής στα ενεργειακά Ρούντι Μπαρούντι. Σε συνομιλία που είχαμε μαζί του με αφορμή άρθρο του που δημοσιεύτηκε στους Gulf Times. Ο κ. Μπαρούντι εστιάζει στις ενεργειακές επιπτώσεις σημειώνοντας ότι «τα αποθέματα αργού πετρελαίου και φυσικού αερίου του Ιράν είναι, αντίστοιχα, τα δεύτερα και τρίτα μεγαλύτερα στον κόσμο. Ενώ το Ισραήλ έχει εξηγήσει ότι οι υποτιθέμενες πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν ως τον λόγο.

για τον οποίο ξεκίνησε τον πόλεμο, οι επιθέσεις του έχουν επικεντρωθεί επίσης στις υποδομές πετρελαίου και φυσικού αερίου του Ιράν. Πέντε από τα εννέα μεγάλα διυλιστήρια πετρελαίου του Ιράν είχαν πληγεί και τεθεί εκτός λειτουργίας, μαζί με αποθήκες και άλλες εγκαταστάσεις, ενώ οι ισραηλινές δυνάμεις προκάλεσαν επίσης μια τεράστια πυρκαγιά στο κοίτασμα φυσικού αερίου South Pars, το οποίο το Ιράν μοιράζεται με το Κατάρ – και το οποίο περιέχει σχεδόν τόσο φυσικό αέριο όσο όλα τα άλλα γνωστά πεδία φυσικού αερίου στη Γη. Επίσης οι ιρανικές επιθέσεις εναντίον του ισραηλινού συγκροτήματος διυλιστηρίων στη Χάιφα οδήγησαν στο κλείσιμο αρκετών υπεράκτιων πλατφορμών, μειώνοντας περαιτέρω την περιφερειακή παραγωγή υδρογονανθράκων».

Ο κ.Μπαρούντι εκτιμά ότι η κατάσταση μπορεί να επιδεινωθεί. «Η καταστροφή ή η διακοπή της ικανότητας του Ιράν να εξαγεί, να επεξεργάζεται, να διανέμει και να εξαγεί υδρογονάνθρακες θα προκαλούσε τεράστια προβλήματα στο εσωτερικό και θα ασκούσε ανοδική πίεση στις τιμές παντού, αν και ο παγκόσμιος αντίκτυπος θα ήταν πιθανότατα διαχειρίσιμος. Η κατάσταση θα ήταν πολύ πιο ανησυχητική εάν οι ισραηλινές επιθέσεις έπλητταν την περιοχή Μπαντάρ Αμπάς. Αυτό θα μπορούσε να προκαλέσει την εκτόξευση των τιμών του φυσικού αερίου – και άλλων μορφών ενέργειας – στις παγκόσμιες αγορές», τονίζει.

Δίνει μάλιστα μεγάλη έμφαση στα στενά του Ορμούζ καθώς συνδέει αρκετούς άλλους από τους πιο παραγωγικούς παραγωγούς πετρελαίου και LNG στον κόσμο – συμπεριλαμβανομένων του Ιράκ,

του Κουβέιτ, του Κατάρ και της Σαουδικής Αραβίας – με τους πελάτες τους στο εξωτερικό.

«Ως αποτέλεσμα, κάθε μέρα, περίπου το ένα τέταρτο των παγκόσμιων αναγκών σε αργό πετρέλαιο και LNG εξέρχεται από τον Κόλπο μέσω του Ορμούζ, καθιστώντας τον το πιο στρατηγικά σημαντικό σημείο συμφόρησης της εποχής μας. Εάν αυτή η ροή σταματήσει ή ακόμη και επιβραδυνθεί σημαντικά, οι συνέπειες θα μπορούσαν να είναι καταστροφικές για μεγάλο μέρος του κόσμου. Αν και οι περισσότερες από αυτές τις εξαγωγές συνήθως προορίζονται για τις αγορές της Ασίας, ακόμη και μια σύντομη μείωση του διαθέσιμου πετρελαίου και φυσικού αερίου θα μπορούσε να εκτινάξει τις τιμές του αργού πετρελαίου, που επί του παρόντος είναι λίγο πάνω από 70 δολάρια το βαρέλι, πάνω από τα 100 ή ακόμα και τα 120 δολάρια σύντομα. Αν μια τέτοια κρίση εφοδιασμού διαρκούσε για κάποιο χρονικό διάστημα, η παγκόσμια οικονομία θα εισερχόταν σε αχαρτογράφητα εδάφη. Όχι μόνο οι υπερβολικά υψηλές τιμές ενέργειας θα προκαλούσαν αύξηση του πληθωρισμού σε όλους τους τομείς, αλλά οι ελλείψεις καυσίμων θα μπορούσαν επίσης να παραλύσουν επιχειρήσεις κάθε μεγέθους και είδους. Μεταφορές και μεταποίηση, επεξεργασία τροφίμων και ιατρική έρευνα, παραγωγή ενέργειας, θέρμανση και ψύξη οικιακών συσκευών, ακόμη και το ίδιο το Διαδίκτυο: όλα όσα εξαρτώνται από την ενέργεια θα μπορούσαν να επιβραδυνθούν σε μικρό βαθμό. Μια παγκόσμια ύφεση σχεδόν σίγουρα θα ακολουθούσε, και δεδομένου του τρέχοντος εμπορικού περιβάλλοντος, αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια ακόμη Μεγάλη Ύφεση».

Ο κ. Μπαρούντι καταλήγει ότι η πιθανότητα παγκόσμιας οικονομικής καταστροφής – για να μην αναφέρουμε τους οικολογικούς κινδύνους και τους κινδύνους για τη δημόσια υγεία που προκαλούν οι διαρροές πετρελαίου, πυρηνικών υλικών ή και άλλων τοξινών στο περιβάλλον – απλά δεν είναι ένας κίνδυνος που οι περισσότεροι έξυπνοι άνθρωποι θέλουν να βιώσουν.

«Επομένως, αρμόζει σε όσους έχουν τη δύναμη να αλλάξουν την κατάσταση να κάνουν ό,τι μπορούν για να τερματίσουν τη

σύγκρουση προτού το κόστος της γίνει μεγαλύτερο από όσο μπορεί να αντέξει μια εύθραυστη παγκόσμια οικονομία»